

บูชา

พุทธศาสนิกชนจัดวันที่ควรบูชาไว้สามวันในหนึ่งปีคือ วันวิสาขบูชาในวันเพ็ญขึ้นสิบห้าค่ำเดือนหก วันอาสาฬหบูชาในวันเพ็ญขึ้นสิบห้าค่ำเดือนแปดและวันมาฆบูชาในวันเพ็ญขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสาม เพื่อบูชาพระพุทธเจ้า พระธรรมและพระสงฆ์อันครบองค์แห่งพระรัตนตรัย

ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน พระอานนท์กราบทูลถามว่าจะทำการบูชาพระองค์อย่างไรจึงเป็นการบูชาที่ถูกต้องเหมาะสม

พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่าการบูชามีสองประการคือ อามิสบูชา การบูชาด้วยดอกไม้ธูปเทียนของหอมทั้ง

หลาย บุคคลใดกระทำการบูชาบุคคลนั้นได้รับผลแห่ง

การบูชาเป็นการเฉพาะ แต่การบูชาอย่างนี้จะช่วยให้พระพุทธ

ศาสนามีอายุยืนยาวไปเพียงหนึ่งชั่วเวลาแห่งการกลิ้งขั่วตัมเพียงอีก

หนึ่งเท่านั้น ส่วนการบูชาด้วยการปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์
ด้วยการหมั่นเจริญภาวนาไว้มิให้ขาดสายจนได้รับ

ผลเป็นความสงบสุขย่อมเป็นการบูชาที่มีผลมาก

มีอนิสงส์มากแก่ผู้ปฏิบัติ และที่สำคัญยังเป็นเหตุให้พระพุทธศาสนา
เจริญรุ่งเรืองยืนยาวต่อไปอีกด้วย

พุทธศาสนิกชนผู้มีจิตใจงดงามทั้งหลาย เวลาไปทำบุญที่วัด
ต่างตั้งใจนำดอกไม้ธูปเทียนไปบูชาพระพุทธรูปที่วัดที่ตนมุ่งหน้า

ไปทำบุญ การนำเครื่องสักการะบูชาไปบูชาต่อหน้าองค์

พระปฏิมาอย่างนั้น ทำให้ผู้กระทำการบูชาได้ความสุขและ
สงบใจในขณะนั้น แต่เมื่อเสร็จสิ้นแล้วดูเหมือนว่าความอึดเอิบเบิก

บานจะค่อยๆ จางคลายหายไปตามกาลเวลาที่ผ่านไปตั้งดอกไม้ที่

ค่อยๆ เหี่ยวแห้งโรยราไปตามลำดับ แต่พุทธศาสนิกชนที่กระทำ

การบูชาด้วยเครื่องสักการะแล้ว ตั้งใจนำเอาหลักธรรมะที่

พระพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนมาปฏิบัติ เช่น การเจริญสติอยู่ตลอดเวลา

เวลาด้วยการทำความรู้สึกตัวทั่วพร้อม ฝ้าดูความเคลื่อนไหวทั้งกาย

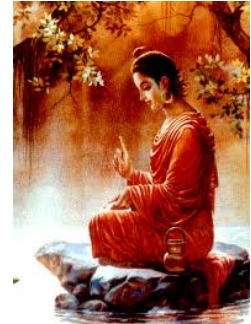
และจิตว่าเป็นไปด้วยความบริสุทธิ์ผุดผ่องหรือเศร้าหมองแต่ประการ

ใด ย่อมเป็นการเฝ้าระวังใจมิให้ติดบ่วงแห่งรูป เสียง กลิ่น รส

โผฏฐัพพะและธรรมารมณฺ์ ดังที่พระพุทธเจ้า

ตรัสว่า ผู้ใดจะระวังจิต ผู้นั้นจะพ้นจากบ่วงแห่ง

มาร บ่วงหรือยางเหนียวที่พญามารดักเอาไว้ที่รูป

เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะและธรรมารมณฺ์คือ นันทิราคะ ซึ่ง

แปลว่า ความน่าเพลิดเพลินและความยินดีอย่างยิ่งในรูป เสียง กลิ่น

รส โผฏฐัพพะ และธรรมารมณฺ์ การปฏิบัติธรรมด้วย

การเจริญสติจึงต้องมียุอยู่ในเวลาที่ตาเห็นรูป หูฟังเสียง

จมูกดมกลิ่น ลิ้นลิ้มรส กายถูกต้องโผฏฐัพพะและจิตใจรับ

ธรรมารมณฺ์ เพื่อมิให้จิตที่ทำหน้าที่รับรู้ไปติดบ่วงเหล่านี้ด้วยการ

เห็นสักว่าเห็น ฟังสักว่าฟัง ดมกลิ่นสักว่าดมกลิ่น ลิ้มรสสักว่าลิ้มรส

ถูกต้องสัมผัสสักว่าถูกต้องสัมผัส จิตใจรับธรรมารมณฺ์ก็สักว่ารับ

ธรรมารมณฺ์ ไม่มัวเมาลุ่มหลงเมื่อตา หู จมูก ลิ้น กายและใจทำ

หน้าที่รับรู้แล้วก็ปล่อยวางไปตามกฎธรรมชาติแห่งการเกิดขึ้น ตั้งอยู่

และดับไป ไม่หยิบฉวยสิ่งใดๆ มาเป็นของเรา ตัวเราที่จะคอย

เป็นผู้รับทุกข์ก็ไม่มี คงดำรงอยู่แต่องคาพยพที่ทำหน้าที่เสร็จสิ้นลง
ไปแต่ละครั้งเท่านั้น

การดำรงชีวิตอยู่ด้วยสติอย่างนี้แหละ เป็นการบูชาพระพุทธเจ้า
ที่พระองค์ทรงสรรเสริญว่าเป็นการบูชาอย่างยิ่ง เป็นการสืบต่ออายุ
พระพุทธศาสนา เพราะเป็นการบูชาที่ยังประโยชน์ตนและประ
โยชน์ของผู้อื่นให้ถึงพร้อมอย่างแท้จริง

25 พฤษภาคม 2554

วัดพุทธธรรม เมืองวิลโลบรุก มลรัฐอิลลินอยส์

เวลา 6.15 น.

ดร.พระมหาจรรยา สุทธิญาโณ

เจ้าอาวาสวัดลอยฟ้า (Sky temple no boundary)

www.skytemple.org